

Oláh János

Utazás (Hangjáték)

“De igaz utazók azok csupán, kik mennek,
hogy menjenek a szívük mint léggömb ring odább,
kik bolygó végzetük sodrától nem pihennek,
s ezt hajtják egyre csak, nem tudva mért: Tovább!

Baudelaire (Tóth Árpád fordítása)

Személyek:

Dezsőné
Dezső
Vendég

DEZSŐNÉ: *(magában beszél.)* Hideg van, hú az anya istenit, de hideg! Befúj, he-he-he, a szoknyám alá is. *(Léptek zaja. Ijedten.)* Mintha gyünne valaki. *(A lépések abbamaradnak.)* Mögát. Mög kéne szólítanom, hát persze. Hé, kicsoda maga? *(Vár egy darabig. Csönd.)* Nem válaszol. Talán, ha valami mást kérdoznék tüle. Mit is, na, mit is... Mögvan. Tuggya, hun van a Dezső?

VENDÉG: Nem.

DEZSŐNÉ: De ösmeri!

VENDÉG: Nem.

DEZSŐNÉ: *(meghökken.)* Hogyhogy? *(A Vendég nem válaszol.)* Na, hát ha nem, akkor nem. *(Elindul.)* Isten álgya! *(Pár lépés után megáll. Szuszog.)* De magossan van, az istenit! Ott mindön a földszintön vót, itt mög... *(A Vendég is elindul. Távolodó lépések.)* Ez emönt. De gyorsan jár! Hogy mén, az istenit! *(Újra elindul felfelé a lépcsőn. Szuszog. Megáll.)* Ki taláta fő ezt a lépcsőt? E kõne verni! A liftöt mög nem meröm hasznáni. Nem tudom, hogyan kõ. Ház mestörnek kõllött vóna születni. Á, a rossebbe! *(Elindul újra.)* Mingyá vége van úgyis.

(Csozog, megáll. A kulcsot keresi, nyitja az ajtót. Belép. Bezárja az ajtót. Nem gyújt lámpát.) Na, hát ez is mögvéna. (Járkál: nyikorog a padló. Rendezkedik: rámolás zajai - lábosok, üvegek csörömpölnek. Megáll. Tölt. Iszik. Leteszi a poharat.) Ökhmmm... Vége. Ebbe nincsenek több egy csöppe' se, egy izéve" se, egy-egy... Mögpijáták mind a rohadékok. (Üvegcsörgés.) Ezek is mind üresek. Hazagyüvök szomgyussan mög fárattan, osztánnék sömmi. Talán nem is tutta, hogy hazagyüvök? Dehonnem, valaki biztosan mögmon'ta. Oszt mégis e'mönt? (Köhög.) Vagy éppen azér"? (A lábasokkal zörög.) Enni se hagyott. Pedig mennyi lábos, te úristen! Kérni kőne valamit, egy kis hajmát, egy kis zsírt. A szomszédbu. Ha annának. (Csozog. Nyitja az ajtót. Kimegy. A folyosó zajai: fúj a szél, ablak csapódik. Lépések. Megáll. Vár. Megkocogtatja az ablakot. Semmi. Újra kopog. Semmi.) Hé, mestőr úr! (Semmi.) Itthon van-e? (Mégegyszer kopog. Semmi.) Alszik? (Nem jön válasz.) Nicsak, az ablakot mög nyitva hatta? Talán mégis itthon van. (Újra kopog.) Mestőr úr! Mestőr úr! (Semmi.) Úgy látszik, még sincs itthon. (Elindul. Lépések. Közben egy dal t dúdol. Kopott régi sláger. Vissza a szobába. Bezárja az ajtót. A szél fúvás abbamarad.) Na, itt azér' melegebb van. (Kicsit bizonytalanabban.) Mintha melegebb vóna. (A markába lehel. A kezét dörzsöli.) De jó vóna lefekünni! Egy ágy... Ágy, ugyan. (Tovább jön-megy.) A palló homokos, csupa homok. A rosseb a rossz kurváiba, legalább kisöpörtethött vóna velük, ha már eccer... De nem. Pedig rohadt fáratt vagyok. Hova löhet itt lefekünni? Valahova biztos, csak nem találom hova. Mögvan, ez az! (Tétovázik.) Az asztara? Ha leesek, kész agyarázkódás. Na mindegy, valamit valamiér. (Készülődés közben lever egy konzervdobozt.) Azanyád! (Belerüg. Csönd.) De mögijettem! Fő kőne másznom, dehát egyedü, egyedü hogy tunnék főmászni. Még ha nem egyedü. De egyedü! A ménkü essön bele! (Szuszog, rugdal, aztán megpihen.) Még ha segítött vóna valaki! De nem segítött. (Fészkelődik egy kicsit, abbahagyja.) Azér' sikerüt így is. (Valaki zörög az ajtón. Szünet. Újra zörög.) Ki az?

VENDÉG: Én vagyok.

DEZSŐNÉ: Az nem lehet, hiszen én itt vagyok. Csak belegubancolóttam ebbe a rohadék pokrócba, osztánnék nem tudok kigyünni belüle. Ha tunnék se akarnék. De nem is tudok. Ha akarnék se tunnék. De nem is akarok.

VENDÉG: Bocsánat!

DEZSŐNÉ: Mög van bocsátva.

VENDÉG: Beenged?

DEZSŐNÉ: Hát mámeg mé engennem be?

VENDÉG: Csak úgy.

DEZSŐNÉ: Nem löhet.

VENDÉG: Miért?

DEZSŐNÉ: Montam má, belegubancolóttam ebbe a rohadék pokrócba, osztán nem tudok kigyünni belüle.

VENDÉG: Majd én kigubancolom.

DEZSŐNÉ: *(nevet.)* He-he-he, nem rossz ötlet.

VENDÉG: Na látja! Hát akkor mért nem enged be?

DEZSŐNÉ: Engennem én, csak belegubancolódtam ebbe a hétszencségbe a lábom, mög mindönöm, osztán nem tudok leszáni innen, errü az asztaru, vagy mi a hétszencségrü. *(Leszáll. Elégedetten.)* Na, hát mégiscsak sikerüt. Emmég nehezebb vót, mint főszáni. *(Az ajtóhoz megy. Még mielőtt kinyitná.)* Osztán mér akar begyünni?

VENDÉG: Nem mondtam még?

DEZSŐNÉ: Nem hát.

VENDÉG: Azért beereszt?

DEZSŐNÉ: Nem is tudom, micsinyájjak. Hát ha má így leszállított a jó helemrü, ha má így összezavart, talán még avvóna a legjobb. *(Tétovázik. A Vendég zörög.)* Nyitom má! *(Kapkod. Földönt egy széket.)* A hétszencségit, emmög földüt. Mit zörget folyton, ha eccer... Az a rohatt villany az oka. A szemetek, kikapsúták. Pedig ki van fizetve. *(Tapogat.)* Hun a gyufa, hova töttem? *(Megtalálja. Megzörgeti a dobozt, egyetlen szál van benne. Kiveszi, újra megrázza a dobozt, semmi!)* Nincsenék több. Csak sikerüjjon! *(A gyufa föllobban, elalszik.)* A rosseb, most mög a kezem égettem mög. Osztán nemigön lött tüle világos mégse. *(Eldobja az üres gyufásdobozt, rátapos.)* Mondja, van magáná' valami pija?

VENDÉG: Pija?

DEZSŐNÉ: Az. Mér csodákozik?

VENDÉG: Nem csodálkozom, csak érdekel, hogy mire kéne.

DEZSŐNÉ: *(nevet.)* Hát möginni maga szöröncsétlen.

VENDÉG: Aha, most már értem, de sajnos nem segíthetek.

DEZSŐNÉ: *(csalódontan.)* Nincs piája?

VENDÉG: Nincs.

DEZSŐNÉ: Sömmi?

VENDÉG: Semmi.

DEZSŐNÉ: Kár.

VENDÉG: Hozzak?

DEZSŐNÉ: Hát persze, ha tud. Ilyet még kérdözni is! *(A Vendég elmegy, hallani a lépéseit.)* Kéne valami röndöt csinyáni, ha már eccer be akar gyünni. Ha má eccer Vendég gyün. A rossebbe! Egy szék... Az köne valahunnan. Itt van a. Csak az egyik lába, hát az hiányzik neki. Nem áll mög. *(Próbálja fölállítani.)* Edü, akármit csinyállok vele. *(Tényleg eldől.)* A rossebbe! Mög kéne támosztani. No, így egészen jó lösz. Akár gyühetne is. Csak ilyen ámos ne vónék, amilyen vagyok. Nem is ámos. Nem tudom, mi löhet velem, de itt a homlokom mögött nagyon bozsog valami. Pedig nem is ittam. Vagy azér, ippen azér? Csak hoz valamit ez a... Na látod, még azt se tudod, hogy hívják, osztán már be akarod engenni. Még a végin neköd gyün ittenék. A francokat gyün neköm. Ki gyün má énneköm? Tösznek rám. Vagy asse. Talán vissza se gyün esse, úgy emönt. Möglöhet. Nagyon is möglöhet. *(Zörögnek.)* Visszagyütt?

VENDÉG: Vissza. Baj?

DEZSŐNÉ: Ugyan má'! Csak gyorsan járt. Nem gondútam vóna magarú'.

VENDÉG: Idelenn a sarkon voltam, a kocsmában. Maga kérte, hogy hozzak valami pját, nem?

DEZSŐNÉ: De sok pénze van!

VENDÉG: Olcsón adták.

DEZSŐNÉ: Neköm nem kő bemutatni, ismeröm üket. Mindönér pénzt kérnek a piszkok.

VENDÉG: Nem volt sok.

DEZSŐNÉ: Sok, nem sok, akinek semmi nincs, annak emmá mindegy.

VENDÉG: Annak igen.

DEZSŐNÉ: *(csodálkozva.)* De magának van.

VENDÉG: *(önérzetesen.)* Van.

DEZSŐNÉ: Mingyá gondútam. *(Nyitja az ajtót.)* Aszitterem, vissza se gyün. *(A Vendég belép a szobába.)* De visszagyütt.

VENDÉG: Vissza.

DEZSŐNÉ: *(sürög, forog.)* Ide üjjön! *(Nagy zaj: zuhanás, csörömpölés, káromkodás.)* Leszakatt, földüt. Ne is töröggyön vele, rossz vót a lába.

VENDÉG: A fejem!

DEZSŐNÉ: Az üveg, hun az üveg?

VENDÉG: Nem tudom.

DEZSŐNÉ: Hogyhogy nem tuggya, ha eccer az előbb a kezibe vót? Nem is hozott maga sömmit. Át akar vágni, arrú van szó.

VENDÉG: Elestem.

DEZSŐNÉ: Attú még ide adhatná az üvegöt.

VENDÉG: Talán eltörött. Semmit nem látok ebben a rohadt sötétben.

DEZSŐNÉ: Gyúccsak valamit?

VENDÉG: Nem ártana.

DEZSŐNÉ: Van gyufája?

VENDÉG: Nincs.

DEZSŐNÉ: Mer' az enyim is efogyott. *(Valahol a fiókban motoz.)* Hanem hajja-e, itt van ez a kú, ebbü köne mögpróbáni szikrát csihúni.

VENDÉG: Ne haragudjon, de már elfelejtettem, hogyan kell. Valami acélhoz hozzáverdesni, ha igaz, meg tapló is kell hozzá. Van taplója?

DEZSŐNÉ: Tapló?

VENDÉG: Igen, tapló.

DEZSŐNÉ: Aztán ammög minek?

VENDÉG: Azt gyújtja meg a szikra.

DEZSŐNÉ: Másképp nem löhet?

VENDÉG: Nem.

DEZSŐNÉ: Őlég bonyolút.

VENDÉG: Az.

DEZSŐNÉ: Nem ismer valami egyszerűbbet?

VENDÉG: Nincs villanya?

DEZSŐNÉ: Dehogynincs.

VENDÉG: Hát akkor azt kéne inkább fölgyjújtani.

DEZSŐNÉ: Kőne hát, de hiszen mondtam má', hogy kikapcsúták.

VENDÉG: Na várjon csak, itt van az öngyújtóm, talán evvel sikerül. *(Előveszi az öngyújtót. Szikrázik, de láng nincs.)* Szikra már van. *(Újra próbálkozik. Most sikerül lángot gyűjtania.)* Gyorsan, gyorsan valami papírt!

DEZSŐNÉ: E' jó lösz? *(Újságpapírt nyújt a Vendég felé.)* Tennapi.

VENDÉG: *(türelmetlenül utána kap.)* Jó hát. *(Meggyújtja az újságot. Egyik lapról a másika gyújt. A váratlan világosságban mindketen hunyorognak.)*

DEZSŐNÉ: Húha! Ez igön!

VENDÉG: Most keresse!

DEZSŐNÉ: Mit?

VENDÉG: Hát az üveget.

DEZSŐNÉ: Kösz. *(lehajol, keresgél.)* Mőgván. *(Főlegyenesedik, ráhúz az üvegre.)* Hukk! De mőgcsukatott! Emmá nagyon köllött. Aszongyák, pijás vagyok, pedig nem is igaz. Iszom egy kicsit, ha van, szeretöm is, de ennyi az egész. Azt is mondják, Tökölön vótam.

VENDÉG: *(a körmére ég a papír.)* Aú! Nincs több papírja?

DEZSŐNÉ: Esse igaz. A testvérömné vótam. Az ám a szép. Kölesdön. Teli van tyúkokkal az udvar. Igazi tyúkokkal. Az embör csak mőgfog egyet, osztán leöli. Akärmikor leöli, osztán kész. Tökölön mőg mindig mosogatni köllött. Különben rőndösek vótak, attak önni, kifizették a villanyomat. Magának ki fizeti a villanyát?

VENDÉG: Én.

DEZSŐNÉ: És amikor nincs pénze?

VENDÉG: Van.

DEZSŐNÉ: Mindig?

VENDÉG: Mindig.

DEZSŐNÉ: Hogyan?

VENDÉG: Van egy állásom. Van aki szégyelli, de én nem. Megfizetik, az a lényeg. Még ruhát is adnak.

DEZSŐNÉ: Kész Amerika. Hajja-e, kezdöm irigyüni magát.

VENDÉG: Meg van nekem is a magam baja.

DEZSŐNÉ: Ne mondja!

VENDÉG: De mondom.

DEZSŐNÉ: Osztán mi az?

VENDÉG: Tudja, az hiányzik nekem, egy jó nő, aki, hát hiszen tudja maga is na, beosztaná a pénzt, meg ilyesmi.

DEZSŐNÉ: Nem rossz állás.

VENDÉG: Elfogadná?

DEZSŐNÉ: Mőghiszöm azt.

VENDÉG: Hát akkor...

DEZSŐNÉ: Csakhogy a Dezső mit szóna hozzá, azt nem tudom.

VENDÉG: Számít az?

DEZSŐNÉ: Na ha jja. Ha rajtakap, kiontja a bélöm, aszonta, vagy valami ilyesmit. Mőg a magáét is.

VENDÉG: A belit?

DEZSŐNÉ: Így mondta valahogy. *(A Vendég közben botladozva elindul a szobában. Eljut az ajtóig, megpróbálja kinyitni. Nem megy.)* Csak nem akar emőnni?

VENDÉG: *(zavaran.)* Nem is tudom... Talán jobb volna, ha elmennék.

DEZSŐNÉ: Osztán mér?

VENDÉG: Hát...

DEZSŐNÉ: Fél, mi?

VENDÉG: Én?

DEZSŐNÉ: Maga.

VENDÉG: *(nevet.)* Mitől félnék?

DEZSŐNÉ: A Dezsőtű.

VENDÉG: Ugyan.

DEZSŐNÉ: Nem fél?

VENDÉG: Nem hát.

DEZSŐNÉ: Akkor mé' akar emőnni?

VENDÉG: Meggondoltam magamat.

DEZSŐNÉ: Várgyon má'! Csak egy kicsit várgyon!

VENDÉG: Mire?

DEZSŐNÉ: Elmondom, ha közelebb gyün. *(Földől a szék.)* Na! *(Lihegés.)*

VENDÉG: *(szabadkozik.)* Mit csinál?

DEZSŐNÉ: Mé' beszél ilyen hivatalosan? Hijjon csak eccerűjen Macának. *(Mély hangon.)*

Maca! *(Nevet.)* Így. Én mőg minek híhatom magát? *(Vár, de nem jön válasz.)* Na, mongyon má' valamit! Vagy mőgkukút? *(Rázza a Vendéget.)*

VENDÉG: Tessék?

DEZSŐNÉ: Na ha jja, ilyet se értem még. Hun jár az esze?

VENDÉG: Mondja, nem lehet sehova leülni ebben a szobában?

DEZSŐNÉ: *(örömmel.)* Dehogynem. Űni! Fekünni is. Ulyan jó hel van ezön az asztalon, hogy az csak na. Nem hiszi? Most próbátam.

VENDÉG: Kivel?

DEZSŐNÉ: *(csalódottan.)* Egyedü.

VENDÉG: Nem lehetett valami nagy szórakozás.

DEZSŐNÉ: Ulyan vót, amilyen.

VENDÉG: Ez az?

DEZSŐNÉ: Ez. *(Motozás, recseg az asztal.)* Na, na! *(Mint akinek befogják a száját, úgy fullad el a szava. Lihegnek. Nyikorog az asztal. Hosszú szünet.)* Nem is tudtam, hogy maga ilyen... *(Hátbaveri a Vendéget, az köhög.)* ...stramm pali. He-he-he. Kár lőtt vóna emönie. Nem? *(A Vendég nem válaszol.)* Na mi az, talán nem tetszött valami?

VENDÉG: De, de, csak...

DEZSŐNÉ: Mi az, hogy csak?

VENDÉG: Nem gondolja, hogy mégis inkább el kellett volna mennem?

DEZSŐNÉ: Szép kis embör maga. Ha annyira mönni akart, mért nem mönt el akkor az előbb?

VENDÉG: Nem tudom.

DEZSŐNÉ: Hogyhogy nem tuggya?

VENDÉG: El akartam menni.

DEZSŐNÉ: Akart, akart, ezt mindönki mondhattya. Majd a Dezsőnek magyarázkoggyon.

VENDÉG: Hogy jön ide a Dezső?

DEZSŐNÉ: Nem tudom, villamoson, buszon, gyalog, de előbb-utóbb idegyün valahogy.

VENDÉG: Ha lehet, én azt már nem várnám meg.

DEZSŐNÉ: Csak nem akar egyedü itthanni avva a vadálatta?

VENDÉG: Én itt már megtettem a magamét. Még valami világoasságot is megpróbáltam gyújtani magának, ha jól emlékszem. Aztán mi lett a vége? Gyufa, papír, minden elfogyott, az ujjam meg olyan lett, mint a sültkeszeg. *(Köp.)* Hát mit vár még tőlem, mit csináljak? Talán annak is én vagyok az oka, hogy kikapcsolták a villanyát? *(Lépések a folyosón. Valaki az ajtót nyitja. Megtorpan. Újra próbálkozik. A Vendég sűgva Dezsőnéhez.)* Hát ez meg ki?

DEZSŐNÉ: MÉR tüllem kérdi?

DEZSŐ: *(most már dörömböl.)* Ez meg mé' nem nyílik? Bezárkóztál, vagy mi az anyád istenit csinász? Nyisd ki, vagy bedöntöm az egészet.

DEZSŐNÉ: Mit kiabász, nyitom má. *(Elindul. Az ajtónál motoz.)*

DEZSŐ: *(belöki az ajtót.)* De sötét van, a szencségit! Micsinyász itt ilyen sötétben?

DEZSŐNÉ: Aluttam.

DEZSŐ: *(csodálkozik.)* Aluttá?

DEZSŐNÉ. Hát. MÉR, én nem löhetök sohase ámos?

DEZSŐ: Dehogynem.

DEZSŐNÉ: Nahátakkor.

DEZSŐ: Asztán kive' aluttá'?

DEZSŐNÉ: Én-e? Egyedü.

DEZSŐ: Egyedü?

DEZSŐNÉ: Egyedü.

DEZSŐ: Biztos?

DEZSŐNÉ: Biztos.

VENDÉG: *(megbotlik, zajt üt.)* Hű, az... *(Elharapja a szót.)*

DEZSŐ: *(kivár. Csönd.)* Van itt valaki? *(Nem jön válasz. Dezsőnéhez fordul. Ingerülten.)*

Kit hittá' be már megint te istenátka? *(Dezsőné nem válaszol.)* Fogjam csak a kezem közi, ki nyomom belüle a szart. *(Beljebb jön. Megbotlik ő is a székekben.)* Mi az isten ez? *(Lehajol, megtapogatja. Csodálkozva)* Szék? *(Magának, kicsit büszkén.)* Hát van itt minden. *(Dezsőnéhez.)* Asztán hogy híjják?

DEZSŐNÉ: Kit?

DEZSŐ: Az ipsét.

DEZSŐNÉ: Az ipsét?

DEZSŐ: Hát aki itt vót nálad.

DEZSŐNÉ: Nálom?

DEZSŐ: Még a nevit se tudod? Na, megéred a pénzed.

DEZSŐNÉ: Mit?

DEZSŐ: *(kiabál.)* A pénzed.

DEZSŐNÉ: *(boldogan.)* Pénz! Hoztál pénzt? Mert neköm nincs egy vasam se. *(Most jön rá.)* Nem adtak a piszkok, amikor kiengedtek, pedig anniuik köllött vóna. Aszongyák. Mindönki aszonta. Aztán mégsem adott sönki.

DEZSŐ: Má megint mellébeszész.

DEZSŐNÉ: Nem beszélék mellé.

DEZSŐ: Hát akkor ki vele, hova bújtattad?

DEZSŐNÉ: Mér mindönt tülem kérdöztök, az is, te is, mi az én fejem, káptalan? Bújtatni! Nem köllött azt bújtatni, elbújt az magátú, ahó vót esze. Máshó se, de ahó vót.

DEZSŐ. Ne hadovájj, mert...

DEZSŐNÉ: Fenyőgecc?

DEZSŐ: Mit tagadjam, eltaláltad.

DEZSŐNÉ: Ez azér nem szép tüled.

DEZSŐ: Add elü a pacákat, aztán felejtsük el a többbit!

DEZSŐNÉ: Mit akasz vele csinýáni?

DEZSŐ: Ne töröggy vele, az má' asztán nem a te gondod. A tied csak az, ami veled történik, ha túléled... véletlenül.

DEZSŐNÉ: Ha jja-e, gyüjjön má elü, aztán mongya mög neki, hogy híjják, mög... *(Dezsőhöz.)* Kő még valami? *(Dezső hallgat.)* Nem Víz Eleknek például? Akkor tunnék magariu egy ver-söt. Emongyam? *(Énekel.)*

Víz Elek
Híz Eleg
Hogy Marcsa
Ó Hajcsa.

DEZSŐ: *(nevet.)* A rossebedet, ahhő értesz. *(A Vendég hallgat. Dezső a Vendéghez.)* Mi az, magának nem teccik.

VENDÉG: Nem.

DEZSŐ: Ahá, hát itt vagy még! Aszitterem, meglógtá. *(Dezsőnéhez.)* Ád el az utat! *(Fut, dobog a padló.)* Kapd el a grabancát a piszoknak!

DEZSŐNÉ: Hun van?

DEZSŐ: Ott ni, ott kell lennie, ahonnan a hang gyütt.

VENDÉG: *(a hátuk mögül.)* Elnézést, csak nem engem keresnek?

DEZSŐ: Na, nézd mán, ez meg hogy kerül oda? Ippen a hátunk mögé? *(Mérgesen.)* A piszok. A bolondját járattya velünk. Na megájj, kerüjj csak eccer a kezem közü, amíg élsz – remélem, nem sokáig – megemlegeted, az biztos, ezt a napot. *(Megfordul, rohanni kezd. Nekimegy az asztalnak. Elesik.)* Áú! *(Föltápáskodik.)* Ilyen marhaerős emberre se találkoztam még!

DEZSŐNÉ: Az asztal vót az, te bolond.

DEZSŐ: *(megkönnyebbülten.)* Tényleg? *(Nyílik az ajtó, óvatos recsegéssel, hallani. A Vendég nyitja, oson ki rajta, lába alatt meg-megreccsen a padló, aztán odakint már sierve távozik, behallani a lépései zaját. Dezső azonban mindebből semmit sem vesz észre.)*

DEZSŐ: Itt huzat van. Mintha huzat vóna. Az ajtó, hát persze, nyitva van az ajtó. *(Dezsőnéhez.)* Csukd má be! *(Dezsőné az ajtóhoz megy, becsukja.)* Mingyá összeszedem magamat. *(Nyújtózik egyet.)* Így ni. Na, merre van az a girnyó féreg, hadd kapom el.

DEZSŐNÉ: Emönt.

DEZSŐ: Ee?

DEZSŐNÉ: Hát nöm láttad?

DEZSŐ: És csak most szósz, te tökéletlen? *(Az ajtóhoz megy, kinyitja. Kimegy. Az ajtó becsukódik utána.)*

DEZSŐNÉ: Várgyá, ne mönny e', hallod-e! Hogy hallaná, ha má eccer emönt? Itt hattak egyedül a piszkok. Osztán most micsinyájak? Mönnöm kõne neköm is, dehát hova mönnyek, viszsza, oda, ahonnan gyüttem? Nem mondom, nem vóna rossz asse. Csak ez az átkozott gyöngesség ne vóna rajtam, csöppet se fénék. Most is remög a lábom, pedig nem csinyálok sömmit, csak állok egy helben, és ettü remög. Mintha valami hiányozna belül, talán nem is egy valami, egy csomó mindön, vastagbél, vékombél, az isten tuggya, vagy még ü se, esorúni mindet. Le kõne ünöm, de nagyon le kõne mán, dehát itt sömmi nincs, se egy láda, se egy szék, de még ha vóna, ebbe a sötétbe akkor se talánám. Valami gyufáva, vagy efféléve, ha nem vónék ilyen ügyetlen, löhetne világot gyüttani, ha-ha-ha, de ilyen vagyok. *(Fölgyüllad a villany.)* Na... *(Meglepődve.)* ...mi van? Ekkora fényt, hogy vakít! Hé, te óccsd má el azt az elemlámpát!

Vagy legalább ne a szömömbe világics! *(Nem jön válasz.)* Mi az, nincs itt sönki? Csak a vilanyművek. A dögök, hát mégis bekapcsúták az áramot, be hát, csak egy kicsit későn. A rossebit, ez az én szöröncsém. Most, amikor nem köllene, amikor aludhatnékom van, kivilágítanak, amikor mög világitani köllött vóna, akkor sötétbe hattak. Na, mindegy, ne töröggy vele, indujj e', osztán isten neki fakörösz. *(Kimegy, de kisvártatva visszajön. Éppen csak benyit.)* Nem felejtöttem itt valamit? *(Beljebb lép, keresgél, abbahagyja.)* Mit is felejtöttem vóna! Legfölebb a lábom nyomát. Szögén vagyok, az az igasság... *(Újra kimegy, a mondatot már odakint fejezi be a függőfolyosón.)* ...mint a templom egere.

VENDÉG: *(fut.)* Ezek ök. *(Liheg.)* Az istenit! Aú! *(Megáll.)* Megbotlottam. Hányszor botlom még meg? *(Tovább fut.)* Meg kell botlanunk egy párszor, úgy látszik... ahhoz, hogy utolérjen... mi is... akármí... nem mindegy... aminek utol kell érnie. Rosszul esik, naná, de mit csináljunk? Semmi se lehet zavartalan. *(Megáll.)* Megállok egy kicsit. *(Hallgatózik. Csönd van.)* Talán már nem is kergetnek. *(Vár. Semmi.)* Végre ráérek. Akár le is ülhetnék. Erre a lépcsőre, mondjuk. Érdekes, minden lépcsőháznak macskaszaga van, ha sose járt benne macska, akkor is. Jobb lett volna, ha lifttel jövök, akkor most nem volnék ilyen fáradt, nem kéne leülnöm. Lift, emel... De nekem sülyyednem kellett, méghozzá gyorsan. Aha, ezért volt hát. Nem mindegy, emelkedik, vagy sülyyed az ember? Úgy látszik, nem, pedig fárasztó mind a kettő. A lényeg az, bármit csinálunk, mindig meg kell állni közben pihenni, mert fárasztó. Hát igen, ilyen ez az egész, fárasztó és macskaszagú. *(Föláll, elindul, lassú, kényelmes lépések.)* Most hátulról fúj, pedig az előbb mintha előlről fújta volna. Érdekes. Talán mert futottam? Olyan gyorsan futottam volna? Mint a szél. Szokták volt mondani, de sose hittem, hogy ez lehetséges. Úgy látszik, mégis. Na, nézzük, hova jutottam? Volt-e értelme ennek a nagy rohanásnak? Esik, itt is. Az eső szálai, a tócsák csapdája... Itt kéne megállni, azt hiszem, itt valahol. Nem olyan rossz hely, amilyenek látszik. *(Megáll. Lépések hangzanak föl, majd egyre gyorsabban távolodnak, míg bele nem mosdónak teljesen az eső kopogásába.)* Ez ő! Hé! Hogy a nyavalyába hívták, na pedig itt volt a számon az előbb a neve. *(Belehallgat az esőbe. A lépések teljesen elhaltak.)* De elfelejtettem. Na, mindegy, úgy is elment. Aki menni akar, azt nem tarthatja vissza semmi. Húsz éve, ezer, millió... Hadd menjen. Ugyanazok a furcsa tünemények a sötét-kék égen, egyébként semmi különös. Hívhatnánk akár felhőknek is őket. Miért kedveljük az efféle ócska kacatokat, mint például a messzelátó, nem értem. A lencsék odatapadnak az arc, egy régen elmosódott arc, ráncaira. Összebogozódott madzagok a homokon. Mintha odadobta volna valaki őket. Pedig hát... Na, mindegy, tudom amit tudok, és ez nekem elég. Lehet, ha idejekorán ráébredek, el se indultam volna. Veszteg maradni, nem nőni meg, csak sírni, zabálni és aludni... Hagyjuk, nem így történt. Az ablakokat, na igen, azóta belepte a por, a falakat a füst, a penész, a filmkockák kopott esője, a fanyar moziszag. Átvágnak, ing nélkül a krétaszín lovak. Egy ismeretlen, vagy egy ismerős falu határa, füstölgő, poros utak, ahova még visszanezhet az ember, ahova szükség esetén visszanezhetünk. Lányok meztelen lábujja a porban. Köszönöm. Egyszóval köszönöm. Csak ennyit akartam mondani. Ha lenne szíves... A többről nem tudok.

Egerrágtá papírok a disznóól pallóján, s cigarettavégek. Akárki legyenek, ha nem így volt... A végén, mint egy igazi halottkém, olyan leszek. Az ügyiratoknak hullaszaguk van. Ez a személyzeti osztály temetője, ahol mindnyájan impregnálódunk végül. Még mielőtt... Még mielőtt... Még mielőtt... (*Villamoscsöngetés, féknyikorgás.*) Most csöngetett valaki, vagy csak képzelődöm? (*Újabb jellegzetes zajok.*) Nem, ez tényleg villamos. Nem ártana fölszállni rá. Mégiscsak gyorsabb lenne. Csakhogy fogalmam sincs, hova megy. Kiírva, nincs erre kiírva semmi. (*Berregni kezd a figyelmeztető jelzőkészülék.*) Mi az, ez el is indul? Sose hittem volna. (*Síerve fölkapaszkodik a lépcsőn.*) Hova megy? (*Majdnem elesik.*) Hü, a kiskésit, de megrántott! (*Előre gyalogol a vezetőfülke felé, a feje fölött összeütődnek a fogantyúk.*) Hé, hova megy? Hova megyek? Azt kérdezi, én hova megyek? Igaza van, végül is nem ártana tudni. Tudja mit, ahova visz, oda megyek, ahol megáll, ahol letesz... Na, mi van, miért nem válaszol? Süket maga, vagy mi az ördög? Egy vezető, egy ilyen vezető beosztású egyén, ahogy manapság mondják, ne legyen süket! Vagy maga ráadásul néma is? Gondolja, hogy ez mentő körülmény? (*Magának dohogva.*) Szépen nézünk ki, mondhatom. Most már azon se lepődnek meg, ha a végén kiderülne, hogy vak. A sínekről úgy se lehet letérni. Hacsak egy kisiklás árán nem... Tudja mit, békén hagyom, úgy döntöttem, nem idegesítem tovább se magát, se magamat fölöslégesen. Leülök inkább. Hely az aztán van bőven. Szerencse, nem szerencse, olyan mindegy. Örülöm kéne, hogy így alakult. Akár csak pár éve is mit nem adtam volna egy ilyen utazásért! Most meg? Most meg itt eszem a kefét, idegeskedem ahelyett, hogy az életet élvezném. És miért, ugyan miért? Nem mindegy, hogy hol állunk meg, hol nem állunk meg? Vagy magától szorult be a fék? Úgy látszik mégis megállunk. Megálló persze sehol, se egy utca, se egy kiírás, se egy ház... Ha csak az nem ott, az az óriási árnyék a sötétben, ha csak az nem igazít el. Mihez is hasonlít, mihez is? Megvan, a Notre-Dame-hoz, nem, nem inkább az Empire State Buildinghez... vagy... vagy csak egy ócska gáztartályhoz? Ember, hol állt meg maga, miféle kísértet városban? Mondtam én, maga még vak is, becsület szavamra vak. Miért vesztegel itt a nyílt pályán, miért nem megyünk tovább? Nem, nem szállok le most már csakazért se! Maradok és kész. (*Ledobja magát a fapados ülésre, hogy az csak úgy nyekken. A villamos újra zakatolni kezd.*) Elindultunk mégis? Ez az ablak, ez is milyen koszos... (*Köpködi, dörzsöli.*) ...alig lehet kilátni rajta. De ha kilátni se látni semmit. Le kellett volna szállnom, mégiscsak le kellett volna szállni. De nicsak, nicsak, mit látnak szemeim! (*Kocog az ablaküvegen.*) Hé, hé, maga ott, hogyis hívják, várjon, magát keresem. (*Fölpattan, kirohan a peronra, lenyitja a csapóajtót. Csatognak a kerekek, zúg a szél.*) Álljon meg, várjon, várjon egy kicsit! (*Magában, családottan.*) Ott megy. Eh, úgysem hallja meg. Hadd menjen, mindegy, engem aztán nem érdekel. Ráadásul nem is egyedül van. Ha jól látom, valami nővel. Jobb, ha nem zavarok. Nő! Ezek a nők! A nőt nem ismertem föl, fogalmam sincs, ki lehet az. Akárki, de az biztos, hogy nem a felesége. Különben nem az én dolgom, többek között ez se. (*A villamos lassít, majd hirtelen csattanással, csörömpöléssel, mintha valami baleset okozta volna, megáll.*)

HANGSZÓRÓ: Kérjük a kedves utasokat, lejárt menetjegyeiket ne dobják el, őrizték meg, és

adják át a kijáratnál elhelyezett portásoknak, kalauzoknak, rendőröknek, katonáknak. Kérjük a kedves utasokat, lejárt menetjegyeiket ne dobják el, őrizzék meg, és adják át a kijáratnál elhelyezett portásoknak, kalauzoknak, rendőröknek, katonáknak! *(Új lélegzettel, de most már rohamosan halkulva.)* Kérjük a kedves utasokat, lejárt menetjegyeiket ne dobják el, őrizzék meg és adják át a kijáratnál elhelyezett...

VENDÉG: Na, mi lesz, nem folytatod? Ez már biztos a végállomás. Vagy csak valami pályaudvar? Mindenesetre le kell szállnom... *(Kimegy a peronra.)* ...valahogy. Még mindig esik. Vagy már újra? *(Lenyitja a csapóajtót, lép a lépcsőre.)* Ezeken kéne túljutnom először, ezeken a lépcsőkön. Bent legalább nem esett. Most tudom csak igazán megbecsülni, mit is jelent az, hogy bent, ahol nem esik, nem fúj, lépcsők, ablakok, ajtók meg minden mögött... *(Leszáll, lába alatt zörögnek a sínágy kövei meg a szemét.)* De sötét van. *(Megbotlik. A villamos elmegy.)* Mi az, hát mégse ez a végállomás? Úgy látszik tévedtem. Most is, mint annyiszor már. *(Léptei a sárban cuppognak.)* Hát ez meg mi a csoda, csak nem sár? *(Csaknem boldogan.)* Úgy látszik, akkor mégiscsak leszálltam. *(Elégedetten.)* Na végre, hogy nekem is sikerült valami. Ha sikerült, ha valóban úgy történt, ahogy képzem. Azért egészen biztos nem lehetek benne. *(Gyalogol, liheg.)* Hát itt tényleg semmi nincs, csak ez a sár. *(Megáll.)* Legalább az eső elállhatna. *(Prüszkölés, krákogás egészen közelről.)* Van itt valaki?

DEZSŐ: Senki.

VENDÉG: Maga engem át akar vágni.

DEZSŐ: Eszemben sincs.

VENDÉG: Akkor mért mondja, hogy nincs itt senki, ha egyszer maga itt van?

DEZSŐ: Megtisztel.

VENDÉG: Ugyan mivel?

DEZSŐ: Há' hogy valakinek néz.

VENDÉG: Csak nézném.

DEZSŐ: Há' ami igaz, az igaz, elég sötét van. Meg ez a rohadék eső is pont most kezdett rá. Megáztam, de megáztam!

VENDÉG: Én nem, azt hiszi? Elindultam. Képzeld, kiskabátban.

DEZSŐ: *(röhög.)* Jó vicc.

VENDÉG: Gondolja?

DEZSŐ: Tuggya, én miben indultam e'?

VENDÉG: Nem.

DEZSŐ: Nagykabátban.

VENDÉG: Ne mondja!

DEZSŐ: *(ingerülten.)* De mondom.

VENDÉG: Kitűnő ötlet. Legalábbis jobb mint az enyém.

DEZSŐ: Véletlen vót.

VENDÉG: Mint a nagy fölfedezések általában. Azért engedje meg, hogy gratuláljak.

DEZSŐ: Csak ne olyan hevesen.

VENDÉG: Adhatna egy kis helyet.

DEZSŐ: Szép szöva többre menne, mint ezze a lökdösödésse. Tiszté't uram, vagy valami hasonlóru sose hallott?

VENDÉG: Ne haragudjon, nem gondoltam, hogy magának ennyire fontosak a formaságok. De ha csak ez hiányzik... akár földig is hajolhatok. Igazán semmibe se kerül.

DEZSŐ: Ugyan, haggya má'! Inkább arrú beszéjjen, hogy kerút ide!

VENDÉG: Hosszú sora van annak.

DEZSŐ: Azért e'mondhattya. Ráérünk. Vagy nem?

VENDÉG: Dehogynem. Sajnos. (*Csönd.*) Tényleg mondjam?

DEZSŐ: Ha eccer megkértem rá...

VENDÉG: Tudja, az úgy volt, hiába csuktam be az ajtót, az ablakot, hiába. Mindent becsuktam, és mégis. Bejött a hasadékokon. A lépcsőházból vagy honnan a nyavalyából...

DEZSŐ: Micsoda?

VENDÉG: Hát a macskaszag.

DEZSŐ: Macskaszag?

VENDÉG: Mit csodálkozik, maga talán sose járt lépcsőházban?

DEZSŐ: Dehogynem.

VENDÉG: És nem érezte?

DEZSŐ: Mit?

VENDÉG: Hát a macskaszagot.

DEZSŐ: Nem.

VENDÉG: Tényleg nem?

DEZSŐ: Mindenesetre... he-he-he... (*Zavartan.*) ...nem emlékszem rá.

VENDÉG: Boldog ember.

DEZSŐ: Gondujja?

VENDÉG: Biztos vagyok benne.

DEZSŐ: És mitől olyan biztos?

VENDÉG: Hát hogy nem érezte.

DEZSŐ: Mit nem éreztem?

VENDÉG: A macskaszagot.

DEZSŐ: És azt hiszi, ez elég hozzá?

VENDÉG: Mihez?

DEZSŐ: A boldogsághoz.

VENDÉG: Hajaj, talán még sok is!

DEZSŐ: (*elgondolkodik. Bizonytalanul.*) Na láttya, ez meglehet, csakhogy én nem tapasztaltam.

VENDÉG: Arrébb mehetne egy kicsit.

DEZSŐ: Nekem nagyon jó helem van itt.

VENDÉG: Elhiszem, de hogy nekem milyen van, azzal bezzeg nem törődik.

DEZSŐ: Nem az én dolgom.

VENDÉG: Hanem kié?

DEZSŐ: A magáé például, mindenekeelőtt a magáé, asztán az Istené, a sorsé, angyal, szentlélek, vannak elegen, akik foglalkozzanak vele. Vagy maga nem úgy gondújja? *(A Vendég hallgat, nem válaszol.)* Na, mi van, most megsértődött?

VENDÉG: Nem, csak vacogok. *(Reszket a hangja.)* Mondja, nincsen véletlenül egy kis tüze?

DEZSŐ: Tüzem?

VENDÉG: Úgy értem, gyufája, vagy valami ilyesmi. Öngyújtó is jó. Ha van benne benzin, meg tűzkő, meg ami kell...

DEZSŐ: *(mint aki hirtelen átlát a szitán.)* Ahá, értem. *(Elnézően.)* Melegedni akar? Nem rossz ötlet.

VENDÉG: Tudja, volt nekem, talán még most is megvan itt a... *(Keresi.)* ...zsebemben, egy öngyújtóm, de az már nem jó. *(Megtalálja az öngyújtót, előveszi, csíholja.)* Szikrázik, látja-e? *(Csalódottan.)* Szikrázik, de nem gyúllad meg. Kifogyott belőle a benzin.

DEZSŐ: Gyufa, gyufa! Mintha lett volna nálam egy dobozzal. *(A zsebében kotorász, megtalálja a gyufát, előveszi, megrázza.)* Há ez majdnem tele van. Egy baja van, hogy kicsit nedves. Azért megpróbálom, jó? *(Kivesz egy szálát, végighúzza a gyújtófelületen. A láng sercegve föllobban, de rögtön ki is alszik. Dezső újabb kísérletet tesz, de semmivel se nagyobb sikerrel.)* Ez se jó. *(Türelmetlenül kotorász a dobozban.)* Keresek egy szárazabbat. *(A doboz kiborul, a szálak lehullanak a sárba. Egyet sikerül megmenteni.)* A rossebbe, ez kiborút, de ezt az egyet e'kaptam. Na, mit gondol, sikerül, vagy nem sikerül?

VENDÉG: Fogalmam sincs.

DEZSŐ: Na de mégis?

VENDÉG: Csinálja már, ne az idegeimmel játsszon!

DEZSŐ: *(sértődötten.)* Jól van, na, a maga kedviért csinyálom ezt az egészet, asztán ezt kapom. *(Meggyújtja a gyufát, föllobban, ég.)* Na, mit szól hozzá, sikerült. *(Sürgerve.)* Van valami, amit meggyújthatnék?

VENDÉG: Várjon... várjon egy kicsit!

DEZSŐ: Mire? Aú! *(Eldobja a gyufát.)* Ez megégetett. Mi a nyavalyára kellett volna várnom?

VENDÉG: *(vadul.)* Mért dobta el?

DEZSŐ: Mert a körmömre égett.

VENDÉG: Hát aztán! Nem olyan nagy dolog az!

DEZSŐ: Magának talán nem, de nekem igen.

VENDÉG: Most eljátszotta az utolsó lehetőséget is. Az enyémet persze, nem a sajátját.

DEZSŐ: Ha annyira fontos vót, mér nem próbálta meggyújtani maga?

VENDÉG: Mert nem adta ide.

DEZSŐ: *(a Vendéghez vágja az üres dobozt.)* Tessék, itt van.

VENDÉG: *(lehangoltan.)* Most, amikor üres.

DEZSŐ: Jobb későn, mint soha.

VENDÉG: Szerencse, hogy mindenre tud valami hülye szentenciát. Nem is tudom, hogy lennék meg nélkülük.

DEZSŐ: Valahogy majd csak meglesz. E'tuggya nélkülözni őket, ha nagyon muszáj.

VENDÉG: Ezt meg hogy érti?

DEZSŐ: Indúni akart. Nem?

VENDÉG: Én?

DEZSŐ: Maga.

VENDÉG: Nem emlékszem rá.

DEZSŐ: De én igen.

VENDÉG: Akkor miért nem megy el maga?

DEZSŐ: Na, ne idegesíccsen, mert, mert, mert... *(Nagyon dühös, remeg a hangja.)* Mennyen már innen, mert, mert, mert... ha nem, hát én úgy kilököm innét, mint a... a... a...

VENDÉG: Lejárt a lemez?

DEZSŐ: Ne piszkoskodjon itt nekem, hallja-e, mert kilököm tényleg, mint az orrombú' a taknyot.

VENDÉG: Micsoda ocsmány szája van magának!

DEZSŐ: Na nekem ebből elég vót. Azt akarja kiprovokálni, hogy agyonüssem, de tényleg? Rács mögé akar juttatni? Bármilyen száraz, jó hel is vót, ennyit azér nem ér meg. Igaza van, jobb, ha én megyek e. Nem akartam én semmi mást, mint egy kicsit meghúzni magamat ezen a jó, száraz kis helen, asztán tessék, mi lett belőle? Harc. Mindenütt csak az a rohadék harc! *(Topog, indulni készül.)* Na, hát akkor megyek.

VENDÉG: El se búcsúzik?

DEZSŐ: Magátú'? Nem estem a fejemre. Kítúr a helemről, asztán búcsúzkodni akar. Mondja, miféle ember maga? Csípős, mint a poloska, büdös, mint a svábbogár. Ez a kettő így együtt nem sok egy kicsit? Még e'taposni sincs kedve az embernek. Kifogtam ezt a száraz helet, minden rendben is vót, amíg maga ide nöm jött. Akkor asztán mindenem csupa víz lett. Ez a kabát is olyan, mint a szivacs. Megvan egy mázsa, ha nem több. Még a zsebem is tele van, egészen megtelt ezze a rohadék esőve. *(Kiönti, csorog a víz.)* Kellett nekem bestoppúni? Eh, hagyjuk! Találok én ennél jobb helet is. Egy várótermet, ahol kinyitottak má... Megyek, nem töltöm itt tovább a drága időt. *(Elindul, megáll.)* Egy pad a kályha mellett! Na, nem, az azér túl szép lenne.

VENDÉG: Csak nem virrad? De bizony. Most már, hogy látom, amit látok... *(Gúnyosan.)* ...mindent értek. Egy ilyen arc, maga is tudja, nem sok jót ígér. Hogyne tudná, hiszen a maga arca. Rossz arc ez Mester. *(Félre.)* Hát még a szaga, az se volt valami... He-he-he! Nem ez, nem az, nem amaz, maga Mesterem egészen egyszerűen büdös. *(Újra Dezsőhöz.)* Nem árulná

el, mitől? Nem mosakszik? Vagy a foga, a fogával van valami baj? Hátat fordít, nem válaszol. Így is jó. Igaz, másképpen képzeltem eleinte, amikor még utcaseprőnek adta ki magát. Lehet, ez is csak úgy volt igaz, ahogy a többi. Azt hittem, maga a tisztaság bajnoka, ennek a városnak az utcáit söpri bármilyen szürke hajnalon, bármilyen szürke... Hogy is van tovább? Elvesztettem, mint a fonalat... a közös hangot... Elvesztettük, és most már nem találjuk meg soha többet. DEZSŐ: Nem vagyok utcasöpör. Semmi se vagyok. *(Szuszog, topog.)* Hát akkor... *(Elindul, megáll.)* ...megyek. *(Tovább megy.)*

VENDÉG: Elmegy? *(I jedten.)* Tényleg elmegy? *(Letörten.)* Elment. *(Kiabál.)* És mikor jön vissza? Hé, hé, nem hallja! *(Töprengve, magának.)* Pedig egészen jól megvoltunk itt. Nem akartam, igazán nem, hogy elmenjen. Egy kis helyet szerettem volna, ennyi az egész. Olyan nagy bűn ez? Azt hittem, megférünk ketten is. Egy csárdában? Igen, valahogy így szokták mondani. Nem sikerült. Kár volt ilyen hirtelen fölfortyannia. Megérthettük volna egymást, ez az éjszaka, ez az eső egészen jól összehozott bennünket. Maradhattunk volna, ki tudja meddig, ha el nem áll, ha meg nem virrad... de megvirradt, de elállt. Ha fölnéz az ember, és mért ne nézne, láthatja is a saját szemével. Kifeslettek a felhők, mint a dáliák. Hagyjuk, ami elmúlt, elmúlt. Megérkezett, eltávozott, mindent a legrosszabbkor, mintha ez lett volna a jelszava. Beszélék inkább a házakról, ahogy eredetileg is terveztem, bár amit mondhatok, nem sok. Kevésnek is csak némi jóindulattal nevezhető. Pedig mennyi mindent szerettem volna elmondani, de most már késő, úgyse hallja senki. És ha mégis? Aki hallja, adja át! *(Elindul.)* Elmegyek én is. Érdekes, milyen könnyűnek látszik most hirtelen minden! A távolság magától nyílik meg előtted, semmi dolgod, rábírod magad nadrágszíj nélkül, lobogó nadrágban, ahogy nemrég a Mester is... Micsoda arc! Rossz arca volt, ne szépítsük, éppen elég hihetetlen így is. *(Megáll.)* Csak semmi nosztalgia. *(Hangot vált.)* Térjünk vissza inkább eredeti témánkhoz, a házak... Lássuk csak, mit tudnék mondani róluk? *(Elindul.)* Minél inkább erőlködöm, annál inkább nem jut eszembe semmi. Éppen csak elindultam, és máris mintha megérkeznék. A tócsák üvegeserepei, az aszfalt hamuja... *(Megáll.)* Egy szeméttelpszakadéka benöve a semfü-semfa bokraival. Mit jelenthet? *(Szélfúvás hulláma.)* Mintha sose járt volna erre senki. *(Lépesek.)* És a Mester? Talán még megtalálhatnám valahol. Ezek itt az ő szemetei, ez az ő világa. *(Észrevett valakit.)* Az az alak ott a sarkon... Hé, hé, várjon! Várjon már, várjon egy kicsit! *(Fut, lassít, aztán csüggedten megáll.)* Eltűnt. Pedig itt volt. Itt állt ezen a kövön, ehhez a falhoz, ezt a lécet, esetleg ugyanez a szálka... Na nem, ez azért túlzás, ettől a szálkától az én kezem vérzik. Ha vérzik. Az ő keze esetleg egy másik szálkától. Ha ugyanígy, akkor is. És ez nem mindegy. *(Újra nekiiramodik.)* Most meg ott van. Hé, hé, álljon meg! *(Lassít, megáll.)* Eltűnt, megint eltűnt. Na mindegy, azért én megyek... *(Elindul.)* ...tovább. Majd csak találok valakit, akitől megkérdezhetem... Mit is akartam kérdezni? Nem emlékszem rá. Lehet, hogy semmit?